

JULIA SEALES

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΑΝΤΖΗ ΚΟΥΝΑΛΗ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ξένη λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Μάρτιος 2024

Τίτλος πρωτοτύπου *Julia Seales, A Most Agreeable Murder*, Penguin Random House,
New York

Προσαρμογή εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζιάν

Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Στέλα Αλισάνογλου

© 2023, Julia Seales

© 2024, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with Random House, an imprint and division
of Penguin Random House LLC.

ISBN 978-618-03-3954-3

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83954

Κ.Ε.Π. 5934, κ.π. 19823

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Julia Seales

ΕΝΑΣ ΠΟΛΥ
ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ ΦΟΝΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Άντζη Κουνάδη

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Η δεσποινίς Αραμπέλα Άσμπρουκ παρουσιάζει

ΤΟΝ ΕΤΗΣΙΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ ΧΟΡΟ

Ο κύριος και η κυρία Στίβεν Στιλ και οι κόρες τους,
Μπεατρίς, Λουίζα και Μέρι, παρακαλούνται
όπως παρευρεθούν στον χορό του Στάμπμορτ Παρκ,
την ερχόμενη Τρίτη στις έξι μ.μ.
Ούτε δευτερόλεπτο νωρίτερα!
Αναμένουμε την επιβεβαίωση της παρουσίας σας
και τυχόν αιτήματα για τραγούδια.

ΛΙΣΤΑ ΚΑΛΕΣΜΕΝΩΝ

Κύριος Χιου Άσμπρουκ, 66, κύριος του Στάμπμορτ Παρκ
Κύριος Ντάνιελ Άσμπρουκ, 32, υιός, κληρονόμος
του Στάμπμορτ Παρκ
Δεσποινίς Αραμπέλα Άσμπρουκ, 22, θυγατέρα

Κύριος Στίβεν Στιλ, 50, κύριος του οίκου Μαρς Χάουζ
Κυρία Σούζαν Στιλ, 48, σύζυγος
Δεσποινίς Μπεατρίς Στιλ, 25, μεγαλύτερη θυγατέρα
Δεσποινίς Λουίζα Στιλ, 21, μεσαία θυγατέρα
Δεσποινίς Μέρι Στιλ, 18, νεότερη θυγατέρα

Κύριος Μάρτιν Γκραμπ, αγνώστου ηλικίας, ξάδελφος
του κυρίου Στίβεν Στιλ και κληρονόμος του Μαρς Χάουζ

Καπετάνιος Φίλιπ Πένια, 33, πλοίαρχος

Κύριος Φρανκ Φαν, 26, τζέντλεμαν

Δεσποινίς Έλεν Μπόλτον, 53, κυρά του Φάουνα Μάνορ

Δεσποινίς Καρολάιν Γουίν, 24, ορφανή κοσμική

Κύριος Έντμουντ Κρόουκγουορθ, 32, ευκατάστατος τζέντλεμαν

Καλεσμένος του κυρίου Κρόουκγουορθ, 29,
περαιτέρω πληροφορίες άγνωστες

1

Συστάσεις

Στην αγγλική ύπαιθρο υπήρχε μια μικρή κωμόπολη που ονομαζόταν Σουάμψοϊρ, * με πολλά υπέροχα αρχοντικά και έναν αηδιαστικό βάλτο. Αυτό ήταν το σπίτι –ένα από τα αρχοντικά, όχι ο βάλτος φυσικά– της Μπεατρίς Στιλ. Στον βάλτο ζούσαν άπειροι βάτραχοι που φωσφόριζαν στο σκοτάδι. Το θέαμα τη νύχτα ήταν εντυπωσιακό, αν και το αδιάκοπο κόασμα αποθάρρυνε κάποιους που, διαφορετικά, θα επέλεγαν να εγκατασταθούν στο γοητευτικό χωριό.

Η Μπεατρίς Στιλ ήταν γεματούλα, μ' ένα χαριτωμένο κενό στα μπροστίνα της δόντια και μια λευκή λωρίδα στις μαύρες μπούκλες της, που είχε αποκτήσει κατά τη διάρκεια ενός ιδιαίτερα ανταγωνιστικού γύρου ούιστ. ** Ήταν παθιασμένη και πνευματώδης, πράγμα που την έκανε αγαπητή σε φίλους και οικογένεια – τις περισσότερες φορές. Καθώς η Μπεατρίς ήταν από τη φύση της περίεργη, γι' αυτό πα-

* Στ' αγγλικά σημαίνει βαλτότοπος (Σ.τ.Μ.)

** Παιχνίδι με χαρτιά, πρόδρομος του σημερινού μπριτζ (Σ.τ.Μ.)

ρατηρούσε πάρα πολύ, ένιωθε πάρα πολύ και αναρωτιόταν πάρα πολύ για τη ζωή έξω από το χωριό της. Άλλοι θεωρούσαν αυτή τη συμπεριφορά πολύ κακό για το τίποτα, καθώς η Μπεατρίς θα τακτοποιούνταν σίγουρα με κάποιον νεαρό από το Σουάμψαϊρ σ' ένα αρχοντικό που δεν θα είχε καταληφθεί από βατράχια, θα έκανε οικογένεια και θα ζούσε ευτυχισμένη από τούδε και στο εξής.

Αυτή ήταν η αναμενόμενη πορεία μιας κυρίας, γιατί στο Σουάμψαϊρ υπήρχαν αυστηροί κανόνες ευπρέπειας. Πριν από χρόνια, ο ιδρυτής της πόλης, ο βαρόνος Φιτζγουίλιαμ Άσμπρουκ, έφυγε από τη θορυβώδη πόλη του Λονδίνου για την ύπαιθρο, αναζητώντας ένα μέρος που θα μπορούσε να διαμορφώσει με βάση τις αρχές της τέλει εθιμοτυπίας. Μέσα σε λίγους μήνες, συνέταξε ένα φυλλάδιο που διακήρυττε αυτές τις αρχές: τον *Οδηγό του Σουάμψαϊρ*. Πιστεύοντας ότι οι γυναίκες ήταν ιδιαίτερα επιρρεπείς στον πειρασμό, έγραψε τα συνοδευτικά βιβλία *Οδηγός συμπεριφοράς κυριών στο Σουάμψαϊρ, τόμοι I και II*. Έγραψε επίσης το βιβλίο *Οδηγός συμπεριφοράς κυριών στο Σουάμψαϊρ (ταξιδιωτική έκδοση)*, για να μη βρεθεί καμία γυναίκα σε ακατάλληλη θέση ενώ βρίσκεται εν κινήσει. Τα βιβλία αυτά αποτέλεσαν τα θεμέλια της κοινωνικής σκηνής του Σουάμψαϊρ.

Η μη τήρηση αυτών των κανόνων μπορούσε να αμαρρώσει τη φήμη μιας γυναίκας ανεπανόρθωτα. Σύμφωνα με τον *Οδηγό συμπεριφοράς κυριών*, μια ατιμασμένη γυναίκα απαγορευόταν να επισκέπτεται φίλους, να φιλοξενεί μνηστήρες ή ακόμα και να παραμένει κοντά στην οικογένειά της, για να μην τους διαφθείρει με τη συναναστροφή της. Καμία

κυρία που σέβεται τον εαυτό της δεν θα της μιλούσε και κανένας ευγενής άνδρας δεν θα της έκανε πρόταση γάμου. Δεν θα μπορούσε καν να επισκεφτεί τα τοπικά καταστήματα ρούχων.

Χωρίς φίλους, ανύπαντρη και ντυμένη με ρούχα της περασμένης σεζόν, μια ξεπεσμένη γυναίκα θα αναγκαζόταν να εγκαταλείψει το χωριό. Μόνο μια ηθικά διεφθαρμένη πόλη θα τη δεχόταν, ενώ φτάνοντας στο Παρίσι σίγουρα θα τη λήστευε κάποιος μίμος και θα την άφηνε να πεθάνει. Αλλά μπορεί να μην έφτανε καν ως εκεί. Τα παραμύθια του Σουάμπαϊρ μιλούσαν για γυναίκες που, ενώ προσπαθούσαν να διαφύγουν, τις κατάπινε μια από τις διαβόητες «καταβόθρες της περιοχής», χωρίς να τις ξαναδούν ποτέ. Ως εκ τούτου, οι γυναίκες διαβεβαίωναν ότι η προσήλωση στην εθιμοτυπία ήταν για το δικό τους καλό. Οι παραβάτισσες των κανόνων δεν θα είχαν τη δυνατότητα να διαφθείρουν αυτόν τον ασφαλή, ομαλό, ειδυλλιακό κόσμο.

Αλλά, παρά το γεγονός ότι μεγάλωσε με αυτές τις αξίες, παρά το γεγονός ότι είχε εμπεδώσει αυτούς τους κανόνες από την παιδική της ηλικία, η Μπεατρίς Στιλ έκρυβε ένα σκοτεινό μυστικό: Είχε εμμονή με τους φόνους. Όχι με τη διάπραξή τους, αλλά με την επίλυσή τους. Τίποτα δεν της άρεσε περισσότερο από το να εξετάζει την περιπλοκότητα των κινήτρων ενός υπόπτου, να προσδιορίζει τον δολοφόνο και στη συνέχεια να τον βλέπει να οδηγείται ενώπιον της δικαιοσύνης.

Η ιδιαίτερη αγάπη της για το έγκλημα ξεκίνησε με το σχέδιό της να μελετήσει κρυφά την εισαγόμενη από το Λον-

δίνο εφημερίδα του πατέρα της. Σκόπευε να διαβάσει την κοινωνική στήλη «Ποιος είναι πιο αξιοσέβαστος από ποιος», αλλά δεν μπόρεσε να ξεπεράσει τον ορθογραφικά λανθασμένο τίτλο και αντ' αυτού έστρεψε την προσοχή της σ' ένα άλλο άρθρο: «Ο τζέντλεμαν ντετέκτιβ λόρδος Χάξλεϊ (μετά του βοηθού του) αναλαμβάνει την υπόθεση». Δεν ταίριαζε σε μια νεαρή κοπέλα να κοιτάζει τέτοια πράγματα, αλλά πριν προλάβει να σταματήσει τον εαυτό της, το είχε καταβροχθίσει.

Το άρθρο περιέγραφε λεπτομερώς τις συνθήκες της αποτρόπαιας δολοφονίας του υποκόμη Ντάντλεϊ ΝτεΜπάρμπι. Έγραφε για τη νεαρή αγαπημένη του, τη Βέριτι Σουάν, για την τεράστια συλλογή κοσμημάτων του που είχε εξαφανιστεί, για τον ύποπτο μπάτλερ του και για τον τολμηρό ντετέκτιβ που ανέλαβε την υπόθεση – τον λόρδο Χάξλεϊ. Το σύνθημα του Χάξλεϊ ήταν *Super omnia decorum*: «Η ευπρέπεια πάνω απ' όλα». Πίστευε ότι η επίλυση υποθέσεων θα αποκαθιστούσε την κοινωνική τάξη, πράγμα που ήταν ό,τι πιο αξιοσέβαστο θα μπορούσε να κάνει κανείς. Τίποτα δεν ήταν πιο σημαντικό από την ευπρέπεια.

Η Μπεατρίς καθηλώθηκε. Ποτέ δεν είχε σκεφτεί ότι ένας ευγενής θα μπορούσε να διαλευκαίνει εγκλήματα ως χόμπι. Η ίδια δεν έβρισκε καμία ικανοποίηση στα αποδεκτά για τις νεαρές γυναίκες χόμπι που περιγράφονταν στον *Οδηγό συμπεριφοράς κυριών του Σουάμψαϊρ*. Ήταν απαίσια στα εργόχειρα, δεν είχε μουσικές ικανότητες και της είχε απαγορευτεί να ζωγραφίζει επειδή τα έργα της ήταν τόσο άσχημα που τρόμαζαν τους ανθρώπους. Αντίθετα, έβρισκε το

κυνήγι των δολοφόνων συναρπαστικό. Της προκαλούσε μια αίσθηση πληρότητας, ότι έκανε τον κόσμο καλύτερο με το να επιζητά (εμμέσως) τη δικαιοσύνη.

Και ίσως βαθιά μέσα της σκεφτόταν ότι, αν ήξερε τι κακό παραμονεύει στον κόσμο, θα μπορούσε να το αντιμετωπίσει.

Σύντομα, η Μπεατρίς μάζεψε εμμονικά εφημερίδες, αναζητώντας απεγνωσμένα νεότερα για το κυνήγι του δολοφόνου. Η οικογένειά της θεωρούσε παράξενο το γεγονός ότι η Μπεατρίς, που κάποτε ήταν τόσο κοινωνική, άρχισε να παραλείπει το βραδινό παιχνίδι με χαρτιά και να κλειδώνεται στον επάνω όροφο. Η Μπεατρίς, ενθουσιασμένη από το νέο της πάθος, άφηνε υπονοούμενα ότι ήταν ερωτευμένη. Ήξερε ότι αυτός ήταν ο μόνος τρόπος για να εξευμενίσει τη μητέρα της και να εξασφαλίσει ώρες να μείνει μόνη για να «λιποθυμήσει και να φαντασιωθεί» – ή ό,τι άλλο έκαναν οι γυναίκες σε αυτές τις περιπτώσεις. Η μητέρα της αποδέχτηκε με χαρά αυτή τη δικαιολογία.

Κατά κάποιον τρόπο, η Μπεατρίς ήταν ερωτευμένη. Την είχε συνεπάρει το πιθανό κίνητρο της δολοφονίας, τα στοιχεία που έδειχναν ότι ο δολοφόνος μπορεί να γνώριζε το θύμα, ο τρόπος με τον οποίο κάθε λεπτομέρεια γύρω από την υπόθεση είχε πιθανόν κάποια σημασία. Δεν έβλαπτε επίσης το γεγονός ότι ο λόρδος Χάξλεϊ ήταν απίστευτα όμορφος. Στο χαρακτηριστικό της εφημερίδας φάνταζε ισχυρογνώμων με το μαστούνι του με κεφάλι φιδιού και το πεντακάθαρο καπέλο του. Ο βοηθός του ήταν κάποιος ονόματι επιθεωρητής Βίβεκ Ντρέικ, ένας άντρας με σημαδεμένο πρόσωπο

και κάλυμμα στο μάτι. Το χαρακτηριστικό του Ντρέικ στις εφημερίδες ήταν λιγότερο κολακευτικό – απεικονιζόταν πάντα κατσουφιασμένος. Ως εκ τούτου, η Μπεατρίς δεν εξεπλάγη όταν ο απρεπής Ντρέικ έδειξε ως ένοχη τη νεαρή κοπέλα, τη Βέριτι Σουάν. Ο λόρδος Χάξλεϊ υπερασπίστηκε με θαυμασμό την τιμή και την αθωότητά της, πάντα ως αληθινός τζέντλεμαν.

Τελικά, στην υπόθεση ΝτεΜπάρμπι, κατηγορήθηκε ο μπάτλερ, και ο Χάξλεϊ χαιρετίστηκε ως ήρωας. Απέλυσε τον κατσούφη βοηθό του, τον Ντρέικ, και άνοιξε ένα πολυτελές γραφείο κοντά στο Γουέστ Εντ. Στη συνέχεια, η στήλη με τα εγκλήματα μετατράπηκε σε μια περιγραφή της καθημερινότητας του Χάξλεϊ ως ιδιωτικού ντετέκτιβ. Η Μπεατρίς την παρακολουθούσε με ευχαρίστηση, ενώ φανταζόταν τον εαυτό της δίπλα στον Χάξλεϊ, να κρυφοκοιτάζει σε σοκάκια ή να συζητά θεωρίες στο μαονένιο γραφείο του. Υπογράμμιζε ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες με γλαφυρές περιγραφές και μουτζούρωνε «Χάξλεϊ και Στιλ» στα περιθώρια κάθε άρθρου. Προσπάθησε ακόμα και να κεντήσει μια μικρογραφία του λόρδου. Η έλλειψη δεξιοτήτων της στο κέντημα εξασφάλισε ότι το ενδιαφέρον της θα παρέμενε απαραίτητο, καθώς όλοι νόμιζαν ότι είχε κεντήσει μια πατάτα.

Δυστυχώς στο Σουάμπσαϊρ όλα αυτά την έκαναν –και ποιος θα ντρεπόταν ακόμα και να το ξεστομίσει– ένα νοσηρό φρικιό. Φυσικά, υπάρχουν πολλά είδη καθαρμάτων: οι ηθονοβλεψίες, όσοι παραμονεύουν, εκείνοι που τολμούν να εμφανιστούν σ' ένα πάρτι δώδεκα λεπτά νωρίτερα απ' ό,τι ορίζει η πρόσκληση – αλλά στο Σουάμπσαϊρ, όσοι ασχο-

λούνταν με τις νοσηρότητες, θεωρούνταν οι πιο απεχθείς. Αν κάποιος μάθαινε για την κρυφή εμμονή της Μπεατρίς, θα την ατίμαζαν δημοσίως και θα την απέφευγαν. Ευγενικά μεν, ολοκληρωτικά δε.

Γι' αυτό ήξερε ότι το χόμπι της δεν μπορούσε να έχει διάρκεια. Ένας κύριος μπορούσε να ζησει και στους δύο κόσμους, αλλά όχι και μια κυρία. Σίγουρα όχι μια κυρία στο *Σουάμπσαϊρ*. Τελικά, η Μπεατρίς θα έπρεπε να σοβαρευτεί και να γίνει μια αξιοσέβαστη γυναίκα για το καλό της, αλλά και για το καλό της οικογένειάς της. Αυτό θα συνέβαινε πιθανότατα την επόμενη εβδομάδα, διαβεβαίωνε πάντα τον εαυτό της. Ή, ενδεχομένως, τη μεθεπόμενη.

Σήμερα, όμως, βρέθηκε στον πυργίσκο του Μαρς Χάουζ, του στενόχωρου αλλά γοητευτικού σπιτιού των Στιλ, προσπαθώντας να προλάβει να διαβάσει ένα ακόμα άρθρο πριν από τον αποψινό χορό. Ήταν τόσο απορροφημένη που με δυσκολία πρόσεξε τους υπόκωφους ήχους που έκανε ο πατέρας της καθώς έδενε έναν κουβά με νερό πάνω από το πλαίσιο μιας πόρτας στον κάτω όροφο.

Ο κύριος Στίβεν Στιλ ήταν ξερακιανός και φαλακρός, με σγουρό μουστάκι και έφεση στις φάρσες. Η συλλογή του από ψεύτικες κάψουλες αίματος, η σειρά από λαστιχένια μαχαίρια και η τάση του να κρύβεται σε σκοτεινές γωνίες και να πετάγεται μπροστά στις κόρες του είχαν πιθανότατα συμβάλει στη ζωνηρή διάθεση της Μπεατρίς. Εκείνη έφερνε πάντα ένα οξύ πνεύμα στο τραπέζι, ενώ εκείνος έφερνε πάντα το μαξιλάρι της πορδής. (Το εν λόγω μαξιλάρι ήταν εφεύρεση του κυρίου Στιλ και το πιο πολύτιμο απόκτημά

του. Ήταν ένα φουσκωτό μαξιλάρι από καουτσούκ που, όταν τοποθετούνταν στο κάθισμα ενός ανυποψίαστου θύματος, δημιουργούσε τον δυνατό ήχο της πορδής.) Τίποτα δεν ενθουσίαζε τον κύριο Στιλ περισσότερο από το να προσποιείται ότι πεθαίνει καταρρέοντας μέσα στη σούπα του. Την αφοσίωσή του σε αυτό το κομμάτι θα την επικροτούσαν η σύζυγος και οι κόρες του, αν το αστείο δεν τις προκαλούσε τόσο φόβο. Στις γυναίκες των Στιλ δεν επιτρεπόταν να κληρονομήσουν την οικογενειακή περιουσία, καθώς το συμβόλαιο υπαγόρευε ότι μπορούσε να παραχωρηθεί μόνο σε κάποιον άνδρα. Οι γυναίκες των Στιλ δεν είχαν καμία περιουσία για να στηριχτούν – το σπίτι ήταν το μόνο περιουσιακό τους στοιχείο. Ως εκ τούτου, σε περίπτωση που ο κύριος Στιλ πέθαινε ποτέ μες στη σούπα του, και δεν ξεπρόβαλλε καθαρίζοντας, το αρχοντικό θα περνούσε στον πλησιέστερο αρσενικό συγγενή τους, τον ξάδελφο Μάρτιν Γκραμπ. Αν ένα από τα κορίτσια μπορούσε απλώς να παντρευτεί τον κύριο Γκραμπ, όλα θα ήταν μια χαρά, αλλά ήταν εντελώς αηδιαστικός, οπότε αυτό ήταν απίθανο.

Αυτός ήταν ο λόγος που η μητέρα της Μπεατρίς αναγκάστηκε να είναι η πρακτική στο θέμα του γάμου. Η κυρία Σούζαν Στιλ ήταν μια τρομερή (αν και κοντή) γυναίκα. Ό,τι της έλειπε σε ύψος το αναπλήρωνε με δυνατή φωνή, αυτοπεποίθηση και μια κόμμωση δεκαοχτώ εκατοστών. Από την κυρία Στιλ κληρονόμησε η Μπεατρίς την έντονη κατανόηση της ανθρώπινης φύσης, αν και η κυρία Στιλ τη χρησιμοποιούσε για να κερδίζει φίλους και να ασκεί επιρροή, αντί να αναλύει εγκληματίες. Οργανωμένη και εξω-

στρεφής, η κυρία Στιλ ήξερε πώς να θέσει σε εφαρμογή μια συνωμοσία. Οι μελλοντικοί γάμοι των θυγατέρων της ήταν το κύριο σχέδιό της. Αν μιλούσε για κάτι άλλο εκτός από καμπάνες εκκλησίας, η οικογένειά της δεν το είχε ακούσει ακόμη.

«Μπεατρίς!» Σαν να ήταν σύνθημα, η κυρία Στιλ διέκοψε τη συγκέντρωση της κόρης της με μια κραυγή από τη βάση της σκάλας του πυργίσκου. «Δεν θα έπρεπε να κρύβεσαι εκεί πάνω! Πρέπει να εκμεταλλεύεσαι τις επιπλέον ώρες της ημέρας για να κάνεις μια βόλτα στον κήπο σε περίπτωση που κάποιος τζέντλεμαν σε παρακολουθεί! Μια κυρία είναι πάντα ένα βήμα μπροστά».

Η Μπεατρίς έριξε μια ματιά έξω. Ο σκιώδης βάλτος περιέβαλλε το Μαρς Χάουζ και το βαθύ πράσινο της γης θόλωνε, καθώς ο ουρανός σκοτείνιαζε. Έρχεται καταιγίδα, σκέφτηκε ανατριχιάζοντας με ευχαρίστηση. Δεν ήταν ώρα για περιπάτους. Αλλά ως η μεγαλύτερη κόρη, που δεν μπορούσε να ξεκολλήσει τη μύτη της από ένα βιβλίο και να βάλει μια βέρα στο δάχτυλό της, είχε συνηθίσει στις επίμονες ενοχλήσεις της μητέρας της.

«Τι πιο σημαντικό θα μπορούσες να κάνεις από το να βρεις σύζυγο;» επέμεινε η κυρία Στιλ.

Τα εντόσθια των θυμάτων αποσπάστηκαν από τα πτώματά τους και τοποθετήθηκαν σε σχήμα καρδιάς.

«Σκέφτομαι τον αγαπημένο μου» είπε χαρούμενα η Μπεατρίς και παράχωσε ένα σκοροφαγωμένο σάλι κάτω από την πόρτα για να καταπνίξει τον ήχο των επίμονων διαμαρτυριών της μητέρας της.

Ήταν επικίνδυνο να διαβάσει κανείς κατά τη διάρκεια της ημέρας, το ήξερε η Μπεατρίς· συνήθιζε να περιμένει να κοιμηθούν όλοι για να μελετήσει τις εφημερίδες. Όμως τον τελευταίο καιρό, απασχολούνταν όλο και περισσότερο αναζητώντας στοιχεία, γράφοντας σημειώσεις και αναπτύσσοντας θεωρίες. Πώς θα μπορούσε κανείς να αρκεστεί σ' ένα απόγευμα παίζοντας πιανοφόρτε, όταν ένας δολοφόνος κυκλοφορούσε ελεύθερος;

Επέστρεψε στην εφημερίδα, ρουφώντας τις σελίδες.

Η ΛΟΝΔΡΕΖΙΚΗ ΑΠΕΙΛΗ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΝΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΕΛΕΥΘΕΡΗ

Ο λόρδος Χάξλεϊ ορκίζεται να συλλάβει τη λεγόμενη Λονδρέζικη Απειλή, παρόλο που ο αριθμός των δολοφονημένων αυξάνεται. Την Παρασκευή, λίγα μόλις βήματα από το γραφείο του στο Λονδίνο, βρέθηκαν τρία πτώματα με κομμένο λαιμό, με ένα ματωμένο μαχαίρι αφημένο σε κοντινή απόσταση. Υπήρχε ένα μήνυμα στο παράθυρο του Χάξλεϊ, γραμμένο με αίμα: «Χα-χα-χα. Δεν μπορείς να με πιάσεις».

Η Μπεατρίς άφησε την εφημερίδα, βυθισμένη σε σκέψεις. «Ένα συγκεκριμένο μήνυμα για τον Χάξλεϊ... αυτό υποδηλώνει ότι ο δολοφόνος τον γνωρίζει» ψιθύρισε. «Η χρήση της φράσης “δεν μπορείς” σε αντίθεση με το “δεν

θα μπορούσες” υποδηλώνει ότι ο δολοφόνος θα σκοτώσει ξανά. Η προσθήκη παύλας ανάμεσα στα “χα” φανερώνει ότι ο δολοφόνος δεν έχει διδαχτεί τη σωστή στίξη». Εξέτασε το σκίτσο, προσπαθώντας να παρατηρήσει καλά τις πληγές των πτωμάτων. «Το ερώτημα είναι: Γιατί οι πληγές δεν ταιριάζουν με τη λεπίδα του μαχαιριού;» Ενώ σκεφτόταν το θέμα, πήρε ένα επιστολόχαρτο από το περβάζι του παραθύρου δίπλα στο μελανοδοχείο της, πήρε την πένα της και άρχισε να γράφει.

Αγαπητέ λόρδε Χάξλεϊ,

Χαίρετε και πάλι από την πλέον αφοσιωμένη αναγνώστριά σας.

Η Μπεατρίς ήξερε ότι το να γράφει μια ανύπαντρη κυρία σ’ έναν ανύπαντρο τζέντλεμαν ήταν άκρως άσεμνο, αλλά επέτρεψε στον εαυτό της να διατηρήσει την αλληλογραφία για δύο λόγους: Πρώτον, ο λόρδος Χάξλεϊ δεν γνώριζε ότι ήταν κυρία, καθώς υπέγραφε τις επιστολές μόνο με τα αρχικά της «ΜΣ». Δεύτερον, κυριολεκτικά μιλώντας, η αλληλογραφία δεν θεωρούνταν κανονική, καθώς εκείνος δεν είχε απαντήσει ποτέ.

Μόλις είχε τελειώσει την επιστολή της, όταν τη διέκοψε ξανά, αυτή τη φορά μια κραυγή που της έσπασε το τύμπανο. Ξαφνιασμένη, η Μπεατρίς κοίταξε έξω από το παράθυρο του πυργίσκου για να δει από πού προήλθε ο θόρυβος.

Στο βάθος, διέκρινε την αδελφή της Λουίζα να τρέχει

στο βαλτώδες χωράφι. Η Μπεατρίς συνειδητοποίησε ανακουφισμένη ότι η Λουίζα ούρλιαζε από ενθουσιασμό κι όχι από φόβο – το τρέξιμό της ήταν χαρούμενο. Τα μαλλιά της Λουίζας έμοιαζαν με φωτιά καθώς κινούνταν, με το φόρεμά της να σκίζει τον αέρα και τα χέρια της να χτυπάνε δυνατά. Προσπέρασε με δεξιοτεχνία ένα κοπάδι λαμπερών βατράχων, προσγειώθηκε απαλά σε μια τούφα βρύα, έκανε τούμπα και συνέχισε να τρέχει χωρίς να χάσει ούτε λεπτό.

Εκπληκτικά όμορφη και γλυκιά, η μεσαία κόρη των Στιλ, η Λουίζα, ήταν το χρυσό παιδί που ήταν βέβαιο ότι θα τους έσωζε όλους μ' έναν καλό γάμο. Αν και η μητέρα της Μπεατρίς ήθελε όλες οι κόρες της να παντρευτούν καλά, σύσσωμη η οικογένεια θεωρούσε τη Λουίζα ως την πιο ελκυστική, την πιο πετυχημένη και, επομένως, θα έκανε κατά πάσα πιθανότητα έναν πλούσιο γάμο. Είχε πυκνές κόκκινες μπούκλες, χαριτωμένες φακίδες στη λεπτή μύτη της και καλοσχηματισμένους μυς χάρη στο πάθος της για τον αθλητισμό. Της άρεσε να πέφτει με τα μούτρα στη ζωή, κυριολεκτικά: Η Λουίζα ήταν δραστήρια και χαριτωμένη, καλή σε όλα, από χορό μέχρι σκοποβολή. Αν και έντονα ανταγωνιστική, η Λουίζα είχε το ταλέντο να κάνει τους άλλους να αισθάνονται ευπρόσδεκτοι. Μπορούσε να πείσει ακόμα και τον πιο μουρτζούφλη γέρο να συμμετάσχει σ' ένα παιχνίδι μπόουλινγκ κι έπειτα να τον κερδίσει με άνεση. Είχε το απόλυτο πακέτο. Είχε όλα τα προτερήματα, και οι Στιλ ήταν περήφανοι (και προστατευτικοί) για το οικογενειακό τους κόσμημα.

Παρόλο που η Μπεατρίς είχε περάσει τα νιάτα της με τη

Λουίζα να την ξεπερνάει σε όλα, από το κρίκετ μέχρι τις υποκλίσεις, δεν ζήλεψε ποτέ. Προσπαθούσε να διδάξει στη Λουίζα όλα όσα ήξερε και να καθοδηγήσει τη ζωή της προς τη σωστή κατεύθυνση, και ήταν πραγματικά περήφανη για το πόσο επιτυχημένη είχε γίνει η αδελφή της.

Καθώς έβλεπε τη Λουίζα να διασχίζει μόνη της τον βάλτο, η Μπεατρίς ένωσε ξαφνικά ένοχη. Συνήθως, το πρωί πριν από κάποιον χορό, οι αδελφές περπατούσαν μαζί στην πόλη. Αγόραζαν καινούργιες κορδέλες, κουτσομπολεύανε και φαντάζονταν ποιοι κύριοι θα μπορούσαν να ζητήσουν μια θέση στην κάρτα χορού τους εκείνο το βράδυ. Αλλά η Μπεατρίς είχε παραλείψει την πρωινή βόλτα ώστε να αφιερώσει περισσότερο χρόνο στη δική της υπόθεση.

Η μπροστινή πόρτα βρόντηξε, καθώς η Λουίζα μπήκε βιαστική μέσα.

«Νέα από την πόλη!» φώναξε η Λουίζα. «Ελάτε όλοι στο σαλόνι αμέσως!»

Η Μπεατρίς ήταν απολύτως σίγουρη ότι τα νέα δεν θα ήταν δυνατόν να είναι τόσο συνταρακτικά. Τίποτα συναρπαστικό δεν συνέβαινε ποτέ στο Σουάμπσαϊρ. Παρ' όλα αυτά, δέχτηκε το κάλεσμα και άρχισε να κρύβει τα στοιχεία του ανάρμοστου χόμπι της. Ανασήκωσε το κάθισμα μπροστά στο παράθυρο του πυργίσκου, μέσα στο οποίο βρισκόταν μια παχιά στοίβα κιτρινωμένων εφημερίδων, επιστολών και σημειώσεων. Τοποθέτησε την τελευταία εφημερίδα στην κορυφή της στοίβας και στη συνέχεια έσπρωξε το κάθισμα να κλείσει. Έβαλε ένα μικρό μαξιλάρι πάνω στο κάθισμα – δώρο από τον αγαπημένο της φίλο Ντάνιελ

‘Ασμπρουκ, κεντημένο μ’ ένα απόφθεγμα που, όπως είπε, του θύμιζε την Μπεατρίς: *Η γωνιά μιας κυρίας δεν είναι πλήρης χωρίς βιβλίο.*

Με το συναίσθημα της ενοχής ακόμη, η Μπεατρίς απέστρεψε τα μάτια της από το απόφθεγμα, καθώς έγραφε τα αρχικά της στο κάτω μέρος της επιστολής προς τον Χάξλεϊ. Εκτός από τη Λουίζα, ο Ντάνιελ ήταν ο πιο στενός φίλος της Μπεατρίς, αλλά δεν ήξερε τίποτα για το μυστικό της χόμπι. Πράγματι, ενθάρρυνε την Μπεατρίς να δανείζεται όποια βιβλία ήθελε από την προσωπική του βιβλιοθήκη, αν και πίστευε ότι μελετούσε κλασικά και όχι αστυνομικά βιβλία, εξαιτίας κάποιας κρυφής ανταλλαγής εξωφύλλων. Παρ’ όλα αυτά, ήταν ο μόνος άνθρωπος στο Σουάμπαϊρ που μοιραζόταν την περιέργειά της για τον κόσμο. Από την παιδική τους ηλικία, αντάλλασσαν με ενθουσιασμό βιβλία και συναρπαστικές αποκαλύψεις για τα ευρήματά τους. Η κυρία Στιλ υπέθεσε φυσικά ότι ο Ντάνιελ ήταν ο άντρας με τον οποίο η Μπεατρίς ήταν ερωτευμένη. Η Μπεατρίς δεν αρνήθηκε αυτή την υπόθεση, καθώς αυτό της επέτρεπε να διαβάζει για ώρες αδιαλείπτως. Και, σε κάθε περίπτωση, έβρισκε τον Ντάνιελ απολύτως ευχάριστο – αν και η φιλία τους δεν είχε εξελιχθεί σε κάτι παραπάνω από μια ευχάριστη συναναστροφή.

Όμως, τι θα σκεφτόταν ο Ντάνιελ, ο έμπιστος φίλος της, αν ήξερε τι έκρυβε; Αν ανακάλυπτε το αντικείμενο του αληθινού της πάθους; Παρά τα όσα μοιράζονταν, η Μπεατρίς ήξερε ότι ο Ντάνιελ δεν θα το ενέκρινε ποτέ.

Δίπλωσε τις σελίδες και έχωσε το γράμμα στο μπούστο

της. Ο ταχυδρόμος θα περνούσε σύντομα για να μαζέψει την αλληλογραφία τους και θα μπορούσε να το στείλει με αυτόν, ενώ η οικογένειά της θα ήταν απασχολημένη με τις προετοιμασίες του χορού. Στη συνέχεια, φόρεσε γάντια για να κρύψει τα δάχτυλά της, που είχαν λερωθεί από το μελάνι της εφημερίδας, και κατευθύνθηκε προς το σαλό-νι στον κάτω όροφο, όπου είχε συγκεντρωθεί η υπόλοιπη οικογένεια.

Η κυρία Στιλ και η Λουίζα στέκονταν δίπλα στο τζάκι, και χοροπηδούσαν πάνω κάτω από ενθουσιασμό.

Η άλλη αδελφή τής Μπεατρίς, η Μέρι, καθόταν στο πιανοφόρτε, κάνοντας μικρές σημειώσεις σ' ένα φύλλο μουσικής με τίτλο «Ωδή στο φεγγάρι». Η Μέρι, η μικρότερη της οικογένειας Στιλ, ήταν πολύ εσωστρεφής. Αν και οι ήχοι διαπερνούσαν εύκολα τους λεπτούς τοίχους του Μαρς Χάουζ, εκείνη περιπλανιόταν με κάποιον τρόπο απαρατήρητη, συχνά εμφανιζόταν στα ξαφνικά, ενώ κανείς δεν την είχε ακούσει να πλησιάζει.*

Πράγματι, ο κύριος Στιλ δεν φαινόταν να αντιλαμβάνεται την παρουσία της στο δωμάτιο. Καθόταν σε μια πολυθρόνα απορροφημένος σ' ένα βιβλίο με αστεία σύμβολα, το οποίο πέταξε ξαφνιασμένος, όταν η Μέρι έπαιξε μια τρανταχτή συγχορδία.

* Η Μέρι ήταν εσωστρεφής, συνεσταλμένη και γενικά μυστηριώδης. Αυτό που γνώριζαν οι περισσότεροι για τη Μέρι ήταν ότι είχε συνηθισμένα καστανά μαλλιά και εκτιμούσε τους περιπάτους στη φύση. Αυτά που δεν γνώριζαν, θα μπορούσαν να γεμίσουν πολλούς τόμους. (Σ. τ. Σ)

«Επιτέλους» αναφώνησε η κυρία Στιλ όταν η Μπεατρίς μπήκε στο δωμάτιο. «Βγήκες από το μαράζι για τον καλό σου!»

Η Μπεατρίς προσπάθησε να παριστάνει την ερωτευμένη, περνώντας δίπλα από τη μητέρα της για να αποφύγει τυχόν περαιτέρω ερωτήσεις. Απέφυγε μια πιτσιλιά από το νερό στον κουβά που είχε στερεώσει ο πατέρας της πάνω από την πόρτα του σαλονιού και πήγε να καθίσει δίπλα του. Σταμάτησε πλάι σ' ένα τσαλακωμένο μαξιλάρι και μετά το ανασήκωσε για να βρει το λεγόμενο μαξιλάρι πορδής του κυρίου Στιλ.

«Πώς βρέθηκε αυτό εκεί;» ρώτησε αθώα ο πατέρας της, καθώς του το έδινε η Μπεατρίς. Η κυρία Στιλ το άρπαξε και το πέταξε από το ανοιχτό παράθυρο.

«Τώρα που τίποτα δεν μας αποσπά την προσοχή» είπε με νόημα «η Λουίζα μπορεί να μας πει τα νέα της».

Πήρε τα χέρια της Λουίζας στα δικά της και οι δυο τους κάθισαν στον φουσκωτό καναπέ.

«Το άκουσα από την Αραμπέλα Άσμπρουκ μόλις τώρα» είπε η Λουίζα «κατά τη διάρκεια της εξόρμησής μας στην πόλη».

«Πήγες με την Αραμπέλα;» ρώτησε έκπληκτη η Μπεατρίς.

«Ήταν διαθέσιμη» είπε η Λουίζα και μετακινήθηκε άβολα στον καναπέ. «Σου φώναξα πριν φύγω, σε περίπτωση που ήθελες να έρθεις, αλλά δεν απάντησες. Λυπάμαι» πρόσθεσε, με τα μεγάλα της μάτια να λάμπουν τώρα από τύψεις.

«Ω... όχι. Δεν πειράζει» είπε γρήγορα η Μπεατρίς, προσπαθώντας να την καθησυχάσει. «Μην ανησυχείς».

Η Αραμπέλα Άσμπρουκ, η μικρότερη αδελφή του Ντάβιελ, ήταν η οικοδέσποινα της βραδιάς. Η Αραμπέλα και η Λουίζα περνούσαν όλο και περισσότερο χρόνο μαζί, προς μεγάλη απογοήτευση της Μπεατρίς. Έβρισκε την Αραμπέλα εγωκεντρική και σονομπ. Αλλά η Μπεατρίς ήταν τόσο απορροφημένη με το διάβασμά της, πώς θα μπορούσε να κατηγορήσει τη Λουίζα που βρήκε μια φίλη που ήταν περισσότερο *διαθέσιμη*;

Η Λουίζα συνέχισε, παρακάμπτοντας την αμήχανη στιγμή. «Πρόκειται για τον χορό απόψε...»

«Ακυρώθηκε;» τη διέκοψε ο κύριος Στιλ. «Αυτό θα ήταν πράγματι μια ευχάριστη είδηση».

«Αυτό θα ήταν *τρομερό*» αναφώνησε η κυρία Στιλ.

Η Μπεατρίς σκέφτηκε φευγαλέα ότι, αν *όντως* συνέβαινε κάτι τρομερό, τουλάχιστον θα ήταν κάτι καινούργιο. Αμέσως, ο λαιμός της σφίχτηκε από ενοχές. Δεν ήθελε να συμβεί κάτι κακό. Η πλήξη ήταν προτιμότερη από την αγωγή.

Έτσι δεν είναι;

«Τέλος πάντων» είπε δυνατά η Λουίζα «τα νέα μου».

Όλοι την κοίταξαν επιτέλους ήσυχοι.

«Ο επίτιμος καλεσμένος απόψε» είπε η Λουίζα μ' έναν παθιασμένο ψίθυρο «θα είναι ο κύριος Έντμουντ Κρόουκ-σγουορθ».

Η κυρία Στιλ ούρλιαξε και έπεσε λιπόθυμη στον καναπέ. Η Λουίζα άρπαξε τα χέρια της Μπεατρίς και την τράβηξε σ' έναν χαρούμενο χορό. Αν και η Μπεατρίς δεν ήταν απόλυτα σίγουρη για το τι συνέβαινε, ένιωσε μια έξαρση εν-

θουσιασμού καθώς στριφογύριζε, κοιτάζοντας το λαμπερό και πρόθυμο πρόσωπο της αδελφής της. Ακόμα και ο κύριος Στιλ κατέβασε το βιβλίο του αναστατωμένος, και δεν πρόσεξε ότι ο βάτραχος στην τσέπη του πήγε να το σκάσει.

Η Μέρι, ωστόσο, τους κοίταξε όλους συγχυσμένη.
«Ποιος είναι ο κύριος Έντμουντ Κρόουκγουορθ;»

Ως συνήθως, την αγνόησαν.

ΑΠΟΚΑΘΙΣΤΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΤΑΞΗ ΜΕ ΤΟΝ ΧΑΞΕΛΕΪ

[Απόσπασμα]

Ένας ψυχρός άνεμος πνέει στο Λονδίνο, και δεν είναι το κρύο του φθινοπώρου που πλησιάζει. Υπάρχει ένας δολοφόνος ανάμεσά μας.

Ξέρω αυτή την πόλη. Έχω ζήσει εδώ όλη μου τη ζωή – οι αναγνώστες σας γνωρίζουν ότι το πάθος μου για την τάξη και τη δικαιοσύνη πηγάζει από την επιθυμία μου να κρατήσω το σπίτι μας ασφαλές. Να διασφαλίσω ότι το Λονδίνο θα είναι αυτό που πάντα γνωρίζαμε. Να κρατήσω τις σκιές μακριά στα σκοτεινά σοκάκια.

Αλλά αυτές οι σκιές εισχωρούν στους δρόμους. Όσοι παρακολουθείτε τη στήλη μου έχετε ακούσει για τους κινδύνους της Λονδρέζικης Απειλής. Χθες το βράδυ, σκότωσε ξανά. Και παρόλο που ο αριθμός των θυμάτων του αυξάνεται, νιώθω πιο σίγουρος από ποτέ ότι εγώ θα είμαι αυτός που θα φέρει αυτό το τέρας ενώπιον της δικαιοσύνης. Όσοι γνωρίζουν οποιαδήποτε πληροφορία χρήσιμη για την υπόθεση καλούνται να επικοινωνήσουν μαζί μου αμέσως.

Οι αναγνώστες της στήλης της περασμένης εβδομάδας θα χαρούν επίσης να μάθουν ότι το γατάκι της κυρίας Μπάρκερ βρισκόταν κάτω από τον καναπέ της όλο αυτό το διάστημα, και έτσι είναι σώο και αβλαβές.

Η δυναμική και ενθουσιώδης Μπεατρίς Στιλ απέχει πολύ από τη «σωστή δεσποινίδα» – είναι φριχτή στο κέντημα, δεν έχει κλίση στη μουσική και η ζωγραφική της είναι τόσο κακή που ο κόσμος τρομάζει. Παρ’ όλα αυτά, ζει μια απολύτως χαρούμενη ζωή με την οικογένειά της. Κρύβει όμως ένα μυστικό: έχει εμμονή με τα εγκλήματα για τα οποία διαβάζει στην εφημερίδα.

Όταν οι Στιλ μαθαίνουν ότι ο περιζήτητος εργένης Έντμουντ Κρόουκsgουορθ θα παρευρεθεί στον φθινοπωρινό χορό, ελπίζουν ότι η άλλη τους κόρη, η Λουίζα, θα κατακτήσει την καρδιά του. Αν δεν τα καταφέρει, ο Μάρτιν Γκραμπ, ο απεχθής ξάδελφός τους, θα κληρονομήσει το οικογενειακό σπίτι και θα καταστραφούν. Κι έτσι η Μπεατρίς πρέπει να είναι τύπος και υπογραμμός... Πράγμα πολύ δύσκολο, ειδικά από τη στιγμή που στον χορό εμφανίζεται ένας κακόφημος αλλά γοητευτικός ντετέκτιβ.

Ξαφνικά ο Κρόουκsgουορθ πέφτει νεκρός: είναι ξεκάθαρο ότι έχουν παγιδευτεί μαζί με έναν δολοφόνο. Η Μπεατρίς πρέπει να αφήσει για λίγο στην άκρη τους καλούς τρόπους και την ευπρέπεια, και να παλέψει για την απόδοση της δικαιοσύνης αλλά και για την εκπλήρωση των δικών της επιθυμιών. Πριν γίνει κι άλλος φόνος.

Ένα απολαυστικό κοκτέιλ που συνδυάζει στοιχεία από τη σειρά *Bridgerton*, την *Υπερηφάνεια και προκατάληψη* της Jane Austen και τη Miss Marple της Agatha Christie. Έξυπνο, ξεκαρδιστικό, γεμάτο σασπένς.

People

ISBN: 978-618-03-3954-3

9 786180 339543

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83954

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book

